

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Μάκρυναν κάποτε οι άνυδροι καιροί και πλήθυναν οι μέρες που ακόμα κι ο αέρας έμοιαζε να λιγοστεύει προκαλώντας ασφυξία. Είχε τα μικρά της πλεονεκτήματα αυτή η εποχή που δεν την άγγιζε η βροχή. Τα πλήθη των ανθρώπων δεν δίσταζαν πια να κλείνονται πίσω από χάρτινα οχυρά. Τα τείχη πίσω από τα οποία προφυλάσσονταν γίνονταν όλο και ψηλότερα. Στέκονταν έτσι αγέρωχα μέσα στην άπνοια και την ανομβρία. Κάτω από τον καυτό ήλιο ου έλουζε λες αυτές τις πολιτείες όπως κατακαίει το λαμπρότερο άστρο του ουρανού την έρημο Ατακάμα όπου η βροχή για να ζυγώσει μπορεί να προσπαθεί αιώνες. Στέκονταν ψηλά και αγέρωχα τα τείχη όμοια λες με τους παλιούς πολεμιστές που έστεκαν αυτάρκειες και ικανοποιημένοι κάτω από τις πανοπλίες τους. Τα τάγματα εκείνα των υπερασπιστών της αλήθειας. Αυτών που μέσα στην αυτάρκεια τους υπέταξαν την πίστη και την αιωνιότητα παραδίδοντας τις ως ενέχυρο στα βεβαιότητες της αλήθειας και διαφυλάσσοντας τις σαν υμένα παρθενίας. Περνούσαν τα χρόνια της αδιατάρακτης γαλήνης τόσο που ακόμη και τα χάρτινα οχυρά αχρηστεύτηκαν καθώς εχθρός δεν εμφανίζονταν. Σκούριαζαν οι πανοπλίες και ξεθώριαζαν τα χρώματα και οι εικονικές μάχες σταμάτησαν κι αυτές καθώς θεωρήθηκε άσκοπο. Λίγο ως πολύ οι οχυρωμένες πίσω από χαρτί πολιτείες άρχισαν να αισθάνονται άτρωτες.

Οι υπολογισμοί αποδείχτηκαν λαθεμένοι. Μια μικρή μαύρη κουκκίδα η οποία φάνηκε στο βάθος του ορίζοντα δεν ήταν οφθαλμαπάτη, ούτε κάποιος κυκλώνας στο διάβα του οποίου σηκωνόταν ένα πυκνό στρώμα σκόνης. Ήταν εχθροί που γνώριζαν την τέχνη της φωτιάς. Το σμάρι των πολιορκητών δεν άργησε να φτάσει μπροστά στα χάρτινα τείχη και αυτό που για χρόνια βοηθούσε να μείνει όρθιο η ανομβρία παραδόθηκε στην πυρά. Η βροχή από τα φλεγόμενα βέλη έπεφτε με τις πύρινες σταγόνες της σαν βιβλικός κατακλυσμός στα τείχη που κατέρρεαν φλεγόμενα αφήνοντας πίσω τους μοναχά στήλες μαύρου καπνού. Οι υπερασπιστές χρόνια βουτηγμένοι στην ακινησία τους, κάτω από τις σκουριασμένες πανοπλίες γεμάτες βεβαιότητες παρέμεναν οργισμένοι και συνάμα αδρανής στο θέαμα που

έμοιαζε με το λιθοβολισμό της μοιχαλίδας χωρίς να μπορούν να δώσουν την παραμικρή απάντηση. Παρέμειναν σιωπηλοί λες κι είχαν καρφωθεί τα πόδια στο έδαφος και δεν μπορούσαν μήτε βήμα να κάνουν για να αρπάξουν τη γυναίκα από τα χέρια των βανδάλων. Στέκονταν αποκαμωμένοι έχοντας αποδεχτεί το ζοφερό μέλλον της σκλαβιάς στα χέρια των ξένων κατακτητών που με ευκολία κούρσεψαν και κυρίευσαν την πολιτεία τους μέσα σε ένα βράδυ.

Χρόνια μετά το μακελειό όσοι κατάφεραν να γλιτώσουν από το κακό στέκονται και πάλι σιωπηλοί γύρω από τα αποκαΐδια που στέκονται ακόμη κειμήλιο της εποχής των βεβαιότητων. Προσπαθούν πια να χτίσουν τα οχυρά τους πέτρα την πέτρα και στρέφουν το βλέμμα στον ουρανό με την προσμονή της λυτρωτικής βροχής που θα πέσει σν μοναδικό αντίδοτο στη φωτιά. Προσμένουν τη βροχή αυτή που θα γυαλίσει και θα ξεσκουριάσει τις πανοπλίες και θα βάλει τέλος στην αδράνεια και την ακινησία που για χρόνια σαν μαγικό πέπλο σκέπαζε εκείνον τον τόπο που μαράζωσε μέσα στις βεβαιότητες και την απατηλή ασφάλεια του....

III - X - 2014